

LIBRIS

We know
books

FILIȘAN NICOLETA-VALERIA

MICUL EROU

Volumul I
ȘCOALA

EDITURA
CREATOR
BRAȘOV 2026

Cuvânt înainte

Intră în universul lui Nicu, un băiețel cu dizabilități, alături de care vei descoperi că dizabilitatea nu este un impediment în a-ți realiza visele, ci doar un alt parcurs înspre realizarea acestora.

Alături de el vei putea să îți familiarizezi copilul cu oameni care pot fi diferiți ca înfățișare sau abilități, dar care au scânteia necesară pentru a realiza lucruri demne de admirat.

Parcurgeți o carte despre incluziune, care arată într-un mod prietenos și motivațional cum tocmai diferențele dintre oameni pot fi chiar cele care ne apropie, care ne inspiră și care ne ajută, în definitiv, să devenim excepționali.

LEBRIS

We know
books

I.

**Scaunul
neobișnuit**

— Ești pregătit pentru o nouă aventură, Nicu? I-a întrebat cu glas dulce mama sa.

— Toată lumea mă încurajează, însă nu știu ce să cred încă, a răspuns copilul.

— Sunt sigură că te vei descurca nemaipomenit! Vor fi multe activități, îți vei face prieteni noi, vei afla despre lume și lumea va afla despre tine. Acum haide să mă ajuți să facem ordine în cameră și să ne pregătim pentru ziua de mâine.

Gândurile parcă au fugit de îndată ce Nicu a auzit că mami i-a cerut ajutorul. Nu era prima oară când făceau ordine împreună, de fapt, el nu rata vreo ocazie să o ajute pe mami.

Încălțăminte, hainele și accesoriile dispăreau de pe podea una câte una. Înainte s-a desfășurat o întreagă paradă a modei, iar fiecare piesă vestimentară a fost aleasă pe sprânceană și pusă pe pătuț. E adevărat, chiar atâta dezordine nu a fost necesară, dar cu mami și Nicu aproape orice activitate devenea mai mult o joacă.

— Bine, aproape am terminat. Ridică tu păturica din fața oglinzii, îl rugă mama.

Ajuns aproape de oglindă, Nicu s-a întins să ridice păturica. Era o păturică multicoloră pe care o avea de când

era bebeluș, prea mică să îl mai învelească complet acum. Căzuse din dulapul alăturat pătuțului lui în formă de mașinuță.

În fața oglinzii se contura figura lui Nicu ținând păturica în brațe.

Era un băiețel cu față albă, ochi rotunzi și verzi, cu părul brunet și scurt și avea o aluniță sub ochiul stâng.

Stătea așezat pe un scaun argintiu și lucios, cu câte o roată ca de bicicletă pe o parte și pe cealaltă a scaunului. Acestea nu erau singurele roți ale scaunului. Mai avea încă două mititele mai în față.

Scaunul lui Nicu am putea spune că era o invenție. Un amestec între un scaun cu patru picioare, asemenea celui dintr-o bucătărie, și o bicicletă cu două roți mari și două mici ajutătoare.

Ingineria pe care stătea mai avea două mânere prinse de spătar. Le folosea să agațe câte un rucsac sau, foarte rar, atunci când mama insista să îl ajute.

Întâmplarea a făcut ca Nicu să nu își poată folosi picioarele ca restul oamenilor pe care îi știa. De multe ori era purtat pe brațe sau privea doar de la distanță.

Toate acestea s-au schimbat într-o zi când mami i-a adus acasă, să încerce, scaunul puțin mai neobișnuit.

Era nemaipomenit! Odată așezat pe scaun și cu o rotire a brațelor pornea, chiar pornea. Se putea deplasa încet, la pas, apoi accelera, frâna și oprea ușor.

Nicu era tare aventuros, iar de când avea scaunul nu mai trebuia ca cineva să îl poarte pe brațe pretutindeni și nici nu mai era nevoit doar să privească de pe margine, fără să poată participa. Cu toate acestea, acum era în fața oglinzii nemișcat.

Fredonând o melodie, mama l-a observat. Părea puțin îngândurat, iar muzica, chicotelile și voia bună parcă s-au pus pe respirat.

— Ooooo, te văd puiule. Știi la ce te gândești!

I-a luat cu grijă păturica din brațe și i-a așezat-o pe umeri. Cu o mișcare ușoară, mama a făcut câțiva pași în spate. Păturica acum era întinsă, ca și cum vântul o ținea. Nicu arăta ca un supererou din benzile desenate!

— Tu ești un mic erou, știi? îl alină mama.

Nicu ascultă cu atenție.

— Păturica ta, totuși, nu este cea care te face să fii erou, continuă ea. Ea poate fi și invizibilă, însă tu dragul meu, tot micul meu erou vei rămâne. Știi de ce? Înfățișarea ta, felul în care arăți sau în care te miști nu trebuie să fie o piedică. Să nu te îngrijorezi dacă scaunul tău lucește prea tare și va atrage atenția. Poate fi precum soarele, să atragă sau să fie un exemplu de „așa da”. Un exemplu de „eu POT”.

— Ce vrei să spui mami?

— Hai să folosim un exemplu, vrei?

Nicu încuviință.

— Mami te-a rugat mai devreme să o ajuți cu ordinea. Ultima rugămintă a fost să iei păturica de pe podea. Ai putut face asta?

— Bineînțeles, sigur că da! a răspuns Nicu fără să ezite.

— Am putea spune că misiunea a fost îndeplinită, nu? Deci nimic din felul în care arăți sau din felul în care ai făcut mișcarea nu te-a oprit din misiune, nu?

— Nu, bineînțeles că nu. A răspuns din nou fără ezitare.

— Dar cineva ar putea să vadă ce ai făcut tu ca pe un exemplu de „așa da”. Nu crezi? Toți avem momente în care

găsim puterea de a face lucruri inspirați fiind de cei din jur. Deci am putea spune că ai făcut un lucru din care și alții s-ar putea inspira și motiva.

Mămica vorbea, iar fruntea lui Nicu se însenina. Grijiile dispăreau încet, iar zâmbetul își făcea din nou loc pe fața micului copil din scaunul neobișnuit și argintiu.

II.

Întâlnire

De dimineață, Nicu se pregătea de marea întâlnire. Urma să fie prima zi de școală, unde mami i-a povestit că va descoperi un univers nou. Deși nu a înțeles prea bine ce voia mama să spună, avea încredere că totul va fi bine, orice s-ar întâmpla. S-a spălat, s-a îmbrăcat, și-a mai lustruit scaunul pe care era așezat și a pornit alături de mami. Odată ajuns în fața clădirii, care pentru el părea impunătoare, deși în realitate nu avea nici măcar un etaj, a primit un pupic pe obrăjor și a pornit spre rampa de intrare...

Parcă nu s-a făcut ziuă de prea mult timp, cred era ora șapte jumătate când am sosit. Mă aștepta în fața clasei o doamnă mică de statură, cu părul lung, alb ca zăpada.

— Bună dimineața, te așteptam! Mă bucur să te cunosc, îi spuse lui Nicu. Eu sunt doamna Angela, doamna ta învățătoare. Cred că îți va plăcea la mine în clasă.

Speriat nu eram, nu-mi stă în fire. Voiam să văd cât mai repede ce mă așteaptă după ușa verzuie. M-am gândit să urmez exemplul doamnei cu părul alb, așa că mi-am pus zâmbetul pe buze. Pornesc, fie ce o fi! gândi el.

Ușa se deschise scârțâind, se opri în perete și îmi dezvălui o încăpere luminoasă. Și ce să văd... mulți copii! Aproape zece am apucat să număr, când doamna Angela mi-a făcut un semn

LBRIS

We know
books

